

תפ"ח 857/01 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בנצרת

16 יולי 2017

תפ"ח 857-01-16 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני: כבוד סגנית הנשיא, השופטת אסתר הלמן - אב"ד

כבוד השופטת יפעת שטרית

כבוד השופט סאוב דבור

מדינת ישראל

הממשימה

נגד
פלוני
הנאשם

nocchim:

בשם הממשימה - עו"ד אוחד כהן

בשם הנאשם - עו"ד דנה שביט מטעם הסנגוריה הציבורית

הנאשם - בעצמו ובלוית הורי

הכרעת דין וגמר דין

סגנית נשיא, השופטת אסתר הלמן, אב"ד

1. הנואם, צעיר, יליד 1996 הודה במסגרת הסדר טיעון, בכך שבhayuto קטן, כבן 15.5 ביצע עבירה של איינוס בנסיבות חמירות, עבירה לפי סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (**להלן: "חוק העונשין"**) כלפי קטינה שהייתה אז כבת 13 שנים (**להלן: "המתלוננת"**).

2. על פי כתוב האישום המתוקן (**כא/2**), בו הודה הנואם, עobar לאיורים נשוא כתוב האישום, התכתבו המתלוננת והנאשם ברשות הפיסבוק ושוחחו בטלפון מספר פעמיים, אך מעולם לא נפגשו קודם לכן.

במהלך חודשים האביב - קיץ בשנת 2012, הגיעו המתלוננת לביקור בן מספר ימים אצל חברותה בצפון, בשוב מגוריו של הנואם. במהלך הביקור, באחד הערבים, שלח הנואם למתלוננת הודעת פיסבוק, וביקש ממנו לצאת לפגוש אותה. המתלוננת סירבה, אך הנואם ביקש שוב והוא נענתה לו ויצאה עם חברותה לפגש אותו.

בשלב מסוים, כאשר נותרה המתלוונת בגפה עם הנאשם, הזמן אותה הנאים ל"סיבוב" בשכונה, וכעבור זמן קצר התיישבו שנייהם על ספסל בכניסה ציבורית סמוכה. בעודם יושבים על הספסל נגע הנאשם בחזה של המתלוונת, מעל בגדייה, הכנס את ידו מתחת לחולצתה ולחזייתה ונגע בחזה. המתלוונת ניסתה להזיז את ידיו מגופה, ואז חדל הנאשם ממעשייו.

השנים המשיכו ב"סיבוב" והגיעו למקלט ציבורי שהיה בסמוך, שם הוריד הנאשם את מכנסיה ותחתוניה של המתלוונת, הוריד את מכנסיו ותחתונו ונגע בגופה. הנאשם נשען על קיר סמוך, הצדיד אליו את המתלוונת והחדיר את איבר מינעה, תוך שהוא מנשק אותה בצווארה. בשלב מסוים חדל הנאשם ממעשייו. המתלוונת הרימה את מכנסיה ועזבה את המקום, להפתעתו הנאשם, כשהיא בוכיה.

בשל מעשים אלה, יוחסנה לנאים, כאמור, בעילת המתלוונת, בעת שהיא קטינה שטרם מלאו לה 14 שנים.

3. בעקבות הסדר הטיעון, שהושג על דעתה של המתלוונת, תוקן כתוב האישום, הנאשם הוודה כי ביצע את העבירה שויוסה לו בכתב האישום המתויקן (א/2) ונקבע כי ביצע אותה. בגין הסדר הוצהר, כעובדה מוסכמת, כי המתלוונת הייתה בתולה עובר לאירוע נשוא כתוב האישום. עוד הוסכם כי יתתקבל תסקير שירות המבחן ותסקיר נגעת העבירה בטרם יטענו הצדדים לעונש, כאשר הטיעון לעונש יהיה פתוח.

4. בהתאם להסדר זה הוגשו בפנינו תסקيري שירות המבחן ותסקיר נגעת העבירה. בהמשך, בהסכמה הצדדים ולאור הערות שירות המבחן, גם הזמננה חוות דעת של המרכז הארצי להערכת מסוכנות מינית. אל תכום של כל אלה ATIICHSH בהמשך.

טייעוני המאשيمة לעונש

5. לעומת זאת, מתחם העונש ההולם לעבירה שביצע הנאשם, בנסיבות, נע בין 12 ל-36 חודשים מאסר בפועל ועונשים נלוויים.

6. את טיעוניה לעונש פתחה המאשيمة בהפרותה לפגיעה שחוויתה המתלוונת כתוצאה מן האירוע, כפי שהדברים באים לידי ביטוי בתסקירות נגעת העבירה. המאשيمة מצינית כי עיון בתסקירות מעלה כי המתלוונת סבלה וסובלת מנזקים חמורים, שנגרמו לה כתוצאה ממשיעו של הנאשם. מן התסקירות עולה תמונה של עיריה, שטרם מלאו לה 18 שנים, ואשר נשאת עמה עד היום את צלקות הערב ההוא, נשוא כתוב האישום. המאשيمة מצינית, כי עצם העובדה שנדרשו למתלוונת ארבע שנים עד אשר הייתה מסוגלת לשתף ולדבר על האירוע שעבירה מעידה על מידת הפגיעה שגרם לה הנאשם. העובדה כי השנים שחלפו לא הקחו את עצמת הפגיעה, יש בה בכדי להבהיר היטב עד כמה עמוקה ומדמדמת

הצלקה שהותיר הנאשם בנפשה של המתלוונת, אשר בחוויתה עברה אונס לכל דבר עניין.

.7. לטענת המאשימה, גילתה הצער של המתלוונת בעת האונס פועל לחובת הנאשם הן במשור הפסול המוסרי שדבק במעשי; הן במשור הנזקים שנגרמו למתלוונת, בטוחה המידי ובתווח הארוך והן במשור המשפט, שעה שאף הסכמת המתלוונת לא תוכל להזכיר את מעשיו.

.8. המאשימה הדגישה כי הנאשם ומתרלוונת הכירו בפייסבוק, היכרות שטחית בלבד. בעבר בו אירע האונס נפגשו לראשונה פנים אל פנים ולאחר מכן קצירה, קיימן הנאשם יחסן מין עם המתלוונת, ילדה בת 13, שאין בעבר כל התנסות מינית, ניצל את תמימותה וגזל את תומתה. נטען, כי התנהלות כזו, כאשר אין הסכמה ברורה ומפורשת של בת הזוג, אינה לגיטימית באף גיל, קל וחומר בגין זה צער, כאשר עצם קיומם היחסים אינו לגיטימי.

.9. לטענת המאשימה, בהינתן כל האמור, היינו: גילתה הצער של המתלוונת, התנהגותו הפסולה של הנאשם, הנזקים הנפשיים החמורים שנגרמו למתלוונת, וועל כל אלה - בהינתן תפקידו של בית המשפט, כמו על חלשים וחסרי ישע, יש להשיט על הנאשם סנקציה עונשית ממשית, אשר תשקוף בין היתר את הנזק העצום שנגרם למתלוונת, כמו גם את הפסול המוסרי הכבד שבהתנהגות הנאשם.

.10. המאשימה מפנה להוראות סעיף 355 לחוק העונשין, מהן עולה כי עונש המינימום אשר אמור היה להיות מוטל על הנאשם הינו 4 שנות מאסר בפועל, שכן רבע מן העונש המקסימלי הקבוע בחוק לצד העבירה אותה ביצע. חרף האמור, לעומת זאת המאשימה, גילו הצער של הנאשם בעת ביצוע העבירה ופער הגילאים בין המתלוונת לעולים כדי טעמים מיוחדים מצדיקים הקללה בעונשו של הנאשם. יחד עם זאת נטען, כי נוכח הנזקים הדרמטיים שנגרמו למתלוונת, מתחם העונש ההולם חייב לכלול עונש של מאסר בפועל. השתת ענישה הכלולה מאסר בפועל, אם כי לתקופה הקצרה מארבע שנים, מהויה איזון ראוי בין כל השיקולים הנוגעים לעניין.

.11. שיקולים לקביעת מתחם העונש ההולם מפנה המאשימה לערכיהם החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בהם, (כפי שפורטו לעיל), ולנסיבות הקשורות ביצוע העבירה:

א. חלקו היחסי של הנאשם ביצוע העבירה - הנאשם הוא המבצע הבלעדי של המעשים ועליו מוטלת מלאה האחריות ביצועם.

ב. הנזק שנגרם מביצוע העבירה והנזק שהוא צפוי להיגרם מביצוע העבירה - הנזקים שנגרמו למתלוונת הינם נזקים ממשמעותם. לטענת המאשימה, נזקים אלה הם העומדים בסיס המתחם המוצע ולעומתיהם הם מקבלים מעמד בכורה בתוך שאר השיקולים.

ג. הסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה - יצרו המני של הנאשם הוא העומד בסיס ביצוע

העבירות.

12. את העונש הרأוי לנאשם מבקשת המאשימה לקבוע בתחום המתחם. המאשימה מצינית כי שירות המבחן לא בא בהמלצת טיפולית בוגע לנאשם, אך שבנסיבות דין אין סיבה לחרוג מהתחם מטעמי שיקום.
13. באשר לנסיבות שאין קשורות ביצוע העבירה מצינית המאשימה, כי לזכות הנאשם עומדת העובדה כי הודה וחסך את הצורך בהעדת המתלוונת וכן היותו נעדר עבר פלילי.
- המאשימה מצינית, כי שירות המבחן אכן התרשם כי הנאשם הינו נורמטיבי בדרך כלל, וכי כישלונו התינהגו הינו חריג לדפוסי התנהגותו. יחד עם זאת, צוין בתסקירות כי הנאשם אינו מעוניין בהליך טיפול וועל כן לא בא השירות בהמלצת טיפולית, חרב העובדה שהוא סבור כי הנאשם יכול להיתר מטיפול כזה.
14. המאשימה סבורה, כי שיקול נכבד המתווה את קביעות העונש בתחום המתחם הוא שיקול הרתעת הרבים, כאשר דוקא בעבירות מן הסוג דין, אשר פגעתן קשה עד מאד ואשר הפכו לשכיחות במקומותינו, יש חשיבות רבה לעונשה מרתיעה.
15. לאור האמור, לעמודת המאשימה, את עונשו של הנאשם יש למקם בחלוקת התחתון של מתחם העונש ההולם, אם כי לא בתחתיתו.
16. באחרית טיעוניה לעונש מתיחסת המאשימה לקשיי האינהרנטי המצוי, לעמודתה, בגזרת הדין, נכון תסקיריו שירות המבחן שהוגשו בעניינו של הנאשם מחד ו特斯קירות הקורבן שהוגש בעניינה של המתלוונת, מאידך. ואולם, המאשימה סבורה כי בשאלת מי מין השיקולים יש ליתן את הבכורה - לנסיבותו של העבריין או לנסיבותה של המתלוונת, לאינטרס האישי של הנאשם או לאינטרס הציבורי - התשובה אינה ברורה מלה. המאשימה מפנה בהקשר זה לדברים מתוך פסק הדין שניתן בע"פ 5884/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (26.5.2014) שם קבע בית המשפט העליון, בין היתר, כי גם כשבסטיקן בקטינים, ההליך הפלילי אינו יכול להידרש רק לעבריין ולצורך לשקמו, אלא גם להשלכות העבירה על הקורבן ובהגנה על הציבור כולם, וזאת על אף שלגביו קטינים הטעים המחוקק במיוחד את שילוב העונשה והטיפול.
17. לאור כל האמור, מבקשת המאשימה להשיט על הנאשם עונש מאסר בפועל הממוקם בחלוקת התחתון של מתחם ההולם, לצד מאסר מוותנה ממשמעו ומרתיע, קנס ופיצוי ממשמעו למתלוונת.
18. בטיעוניה בעל פה, הוסיפה באת כוח המאשימה, כי מלאכת גזירת הדין היא תמיד קשה, אך היא קשה שבעתים במקורה דין. מצד אחד, הנאשם שהוא קטן צער למדי בעת ביצוע העבירה, כשפער הגילאים

בין לבין המתלוונת הוא פער גילאים של שנתיים וחצי, ומנגד אלו עוסקים בעבירה שהמחוקק קבע לצד עונש של 16 שנות מאסר בפועל, ועונש מינימום של 4 שנות מאסר, רבע מן העונש המקסימי הקבוע לצד העבירה. לטענתה, חרב הנسبות המיויחדות של העושה, לרבות פער הגילאים הקטן בין הנאשם והמתלוונת, אי אפשר להימנע מהטלת עונש מאסר בפועל.

המואשימה סבורה כי המתחם המוצע על ידה משקלל את כל השיקולים הראויים. לטעמים המיחדים (קטינותו של הנאשם ופער הגילאים), ניתן משקל בכר שהמואשימה עתרה למתחם שאינו מארבע שנות מאסר, למרות עונש המינימום שקבע בחוק.

טייעוני הנאשם לעונש

19. באת כוח הנאשם מבקש להסתפק בענישה הצופה פנוי עתיד, בדמות מאסר על תנאי וכן פיצוי המתלוונת בסכום סמלי, בהתאם ליכולת הכלכלית המוגבלת של הנאשם.

20. לעומת זאת, שפטה באת כוחו של הנאשם יש לגוזרCKETIN, וזאת בהתאם להוראות סעיף 5א(ב) לחוק הנוגע (שפיטה, עונשה ודרכי טיפול), תשל"א-1971 (**להלן: "חוק הנוגע"**), הקובע כי יש להתייחס אל הנאשם בגין, שביצעה את העבירה בהיותוCKETIN. בעניין זה מפנה באת כוח הנאשם לע"פ 7416/15 פלוני' מדינת ישראל (22.5.2016), שם ذן בית המשפט העליון ברצינול להחלטת הדיון הנוגע לCKETINI, כאשר עסוקין בניגודו שביצעה את העבירה בעודוCKETIN. לפיכך, לעומת זאת, באת כוח הנאשם, טיעוני המואשימה העורכים לפי תיקן 113 לחוק העונשין, אינם רלוונטיים כלל לעניינו. בכל הנוגע לטענה כי על הנאשם להחיל את עונש המינימום של 4 שנות מאסר, בעבירה הרלוונטית, צינה באת כוח הנאשם כי עונש זה יכול להגיע לידי ביטוי גם במאסר מותנה.

21. בטיעוניה, פרטה באת כוחו את נסיבותו האישיות של הנאשם, כיום צעיר כבן 20.5 שנים, אשר סיים 12 שנות לימוד עם בגרות מלאה. הנאשם שירת בצה"ל עד שנפתחו כנגדו ההליך הפלילי, אשר קטע את שירותו הצבאי. במקביל לשירות הצבאי, עבד הנאשם וסייע בפרנסת המשפחה. עוד הפניה באת כוחו של תנאים בהם גדל הנאשם והדגישה כי דזוקה הרקע המשפחת (השהיה במחיצת אב בעל רקע פלילי) עלול היה להוביל בדרך דומה, אך הוא בחר דרך אחרת, מה שمعد על אופיו הטוב ודפוסי התנהגותו החזיביים.

22. באת כוחו הפניה עוד לאמור בתסוקיר באשר לאופיו של הנאשם והיעדר מאפיינים עבריניים באישיותו וביקשה ליתן משקל מכך וודמיינטי להמלצותו של שירוט המבחן לנוגע, כפי שמנחה הפסיקה שעסקה במעמדם של תסוקירים בכל הנוגע לעונשתם שלCKETINI (ע"פ 49/09 מדינת ישראל נ' פלוני). הדבר נכון בפרט כאשר מדובר למי שהוא בין 15.5 שנים על רקע חוסר בשלות והבנה.

23. לטענת באת כוחו של הנאשם, עסוקין בניגודו נורמטיבי, אשר נאבק כל חייו לניהל אורח חיים נורמטיבי עמוד 5

ונמנע מ"להישאב" לעולם בו היה מצוי אביו. לדידי באת כוח הנאשם, השמתו של הנאשם מאחריו סורג ובריח עוללה להביא להרעה במצבו ולפגיעה בו, פגעה שלא זו בלבד שלא תיטיב עם החבורה אלא אף עלולה לפגוע בה. לטענת באת כוח הנאשם, הлик השיקום של הנאשם הינו באמצעות עובדה וניהול שגרת חיים חיובית ונוורטטיבית. העובדה שלא בוצעו עבירות נוספות וכי הנאשם מתמיד במחובתו לעבוד ובסיוע כלכלי להוריו, ממחישה את נוכנות הטענה. ב"כ הנאשם מבקשת להציג כי הטיפול שהוצע לנאים אינו עוסק במהותם בעבירות מין. כעולה מהערכת המסתכנות שנערכה לנאים, הבודקת סברה כי הטיפול נדרש על רקע ההתחדשות המורכבות שעובר הנאשם בכל הנוגע לאביו. לעומת זאת, העובדה כי הנאשם אין הוא נזק לטיפול, ואולם, אם יוחלט שעליו להשתלב בטיפול, הרי שייהי נכון לעשות כן.

.24. לטענת ב"כ הנאשם שירות המבחן לא סבר כי העונש המתאים לנאים הינו במאסר והמליץ כי אם נמצא בית המשפט לנוכח לגזוע על הנאשם מאסר, הרי יהא זה מאסר ליריצוי בדרך של עבודות שירות, נוכח הנזק עשוי להיגרם לנאים אם ירצה מאסר בגין כתלי הכלא. באת כוח הנאשם מוסיפה כי סטייה מהמלצת שירות המבחן משמעה גרים נזק ממשועתי ביותר לנאים בהמשך דרכו.

.25. עוד מפנה באת כוח הנאשם לחווות הדעת של המרכז להערכת המסתכנות, שם נמצא כי מסוכנותו המינית של הנאשםינה נמוכה. לטענתה, הערכה זו מהווה נושא נוסף המלמד כי מדובר בנאים חיובי, חרוץ, המנהל אורח חיים נורטטיבי, ללא דפוסי התנהגות עבריים ולא סטייה מינית.

.26. בהתייחס לתסוקיר נגעת העבירה, הועלו מספר הסתייגויות מטעם ההגנה. באת כוח הנאשם הדגישה כי הנאשם איננו מתחשש לנזק שנגרם לקטינה, אולם, כפי העולה מהערכת המסתכנות המינית, לו היה יודע את האיסור שבהתנהגותו, הרי שלא היה מקיים יחס מיין עם הקטינה. ההגנה ערלה לנזק שנגרם לקטינה, המקיימת יחס מיין בגילה, אך אין לראות בנאים כמי שאחראי לכל בעיותה ומcauseיה. באת כוח הנאשם מוסיפה כי עורכת התסוקיר לא ערכה כל בדיקה ביחס למצבה של המתלוונת עובר לאירוע, בכל הקשור ללימודים ולأופן התנהגותה, בתור כך לא שוחחה עורכת התסוקיר עם אף גורם בביטחון הספר בהם למדת המתלוונת עובר לאירוע ולא נערכה כל בדיקה ביחס למצבה הפסיכיאטר/נפשי עובר לאירוע. רובו המכריע של התסוקיר מתבסס על אמרות המתלוונת ובני משפחתה. בטיעוניה מוצאת באת כוח הנאשם סתיירות וקשיים באמור בתסוקיר נגעת העבירה, מרהם היא מסקנה כי המתלוונת סבלה מבעיות, עוד לפני האירוע ולא קשר אליו, ובנוספ, תיאור האירוע (כאונס ברוטל), תוך שימוש בקטינה לצרכי המינימום החיתויים של הנאשם), איננו עולה בקנה אחד עם עובדות כתוב האישום המתוקן.

.27. באת כוח הנאשם מבקשת כי בעת גזירת דיןו של הנאשם יתן בית המשפט משקל לעובדה כי הודה וחסר זמן שיפוטי יקר וכן חסר העדת המתלוונת. כן, צוין שהנאשם היה נתון במעצר ממש מספר ימים, לאחר מכן במעצר בית, ובהמשך מיום 12.1.2016, הוא שוחרה בתנאים מגבלים, בהם הוא נתון עד היום.

.28. לאור האמור, טוענת באת כוח הנאשם, כאמור לעיל, כי בגין עונשו של הנאשם יש להסתפק

בהתלת מאסר על תנאי, התחייבות, לחיבתו בתשלום פיצוי למתלוונת, בהתאם לכולתו הכלכלית, אף הטלת צו של"צ, במידה וימצא כי העונש המוצע אינו חמור דיו. עוד מבקש, כי במידה ויחולט להטיל על הנאשם מאסר בפועל, הרוי שייהזה מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות וברף הנמוך ביותר.

דברי הנאשם:

29. הנאשם הביע חרטה על מעשו והוסיף כי בעת ביצוע העבירה היה נער בן 15, אשר לא ידע כי הוא מבצע עבירה ולא הבין את ההשלכות של מעשו.

דין והכרעה:

הדין החל בעניינו של נאשם בגין שביצע עבירה בהיותו קטן

30. בפתח מלאכת גזירת דיןו של הנאשם, יש לדון ראש וראשונה בשאלת תחולתו של תיקון 113 לחוק העונשין, העוסק בהבנית שיקול הדעת בענישה על מי שהוא קטן בעת ביצוע העבירה והוא נותן עליה את הדין לאחר שberger.

31. בכל הנוגע לגזירת עונשו של בגין, קובע סעיף 40ב לחוק העונשין, כי **"העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו"**. תיקון 113 לחוק העונשין מעניק בכורה, אם כי לא בלעדות, לעקרון ההלימה, שבבסיסו - עקרון הגמול. על פי עקרון זה, העונש הראי לעבריין נגזר מחומרת מעשו ומידת אשמו (ר' למשל, ע"פ 12/8641 סעד נ' מדינת ישראל (5.8.2013), ע"פ 10/1523 פלונית נ' מדינת ישראל (18.4.2012)).

- לעומת זאת, בכל הנוגע לענישת קטינים, נתונה הבכורה לשיקולי שיקום, אשר מעצם טיבם צופים לפני עתיד. כך, למשל, בע"פ 14/5355 פלוני נ' מדינת ישראל (27.10.2015) קבע בית המשפט העליון:

"כאשר בקטינים עסקינן, זוכה שיקול השיקום של הקטינים למשקל מוגבר, בשל האינטרס החברתי בהשבותם למוטב. כמו כן, מוענק משקל רב במיוחד לניסיבות האישיות של קטן ולגילו, בשל ההנחה שהקטין טרם מצוי בשלב בו התגבשה אישיותו סופית, ועל כן עוד לא חלה ההזדמנות להшибו למוטב."

33. סעיף 40טו לחוק העונשין קובע, כי על ענישת קטינים חלות הוראות חוק הנוער. יחד עם זאת, בית המשפט רשאי, גם כשהוא דין בעניינים של קטינים, להתחשב בעקרונות שביסוד תיקון 113 לחוק העונשין

וזאת תוך התאמתם לעונשת הקטין, ככל שסביר שראוי לתת להם משקל בנסיבות המקירה שלפניהם.

.34 סעיף 5א(ב) לחוק הנוער, הדן בשפטת בגין בעירה שביצוע בהיותו קטין, והרלוונטי לעונינו, מחייב חלק מהוראות חוק הנוער, על דיון בעונינו של בגין שמלאו לו 19 שנה, אשר ביצע עבירה בהיותו קטין, בקביעו כדלקמן :

"הדיון בעונינו של נאשם שביזום הגשת כתב האישום נגדו מלאו לו 19 שנים וביום ביצוע העבירה היה קטין, יהיה בפני בית משפט שאיןו לנעור, ואולם הוראות סעיפים 9, 21, 22, 24, 26 למעט פסקאות (1), (4) ו-(5) שבו, ו-27, יחולו, **בשינויים המוחייבים**".

.35 בע"פ 7416/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (22.5.2016) דין בית המשפט העליון ברצינול העומד אחר החלטת חלק מן הסמכויות הננתנות לשופט נוער על הליכים בעונינים של בגיןם, שביצעו עבירה בהיותם קטינים. בין היתר קבע בית המשפט העליון את הדברים הבאים:

"**סעיף 5א לחוק הנוער מלמד, אם כן, כי המחוקק ראה להבחן לעניין תחולת סעיפים** שונים בחוק הנוער בין נאים שהועמדו לדין בהיותם קטינים (עוד שנה אחריו, כמוסבר) לבין נאים שהועמדו לדין בהיותם בגיןם, אף שאלה כמו אלה הועמדו לדין בגין עבירה שביצעו בהיותם קטינים. עיון בסעיפי חוק הנוער מגלת כי הסעיפים שלא החולו על נאים בגיןם הם פרוצדוראליים בעיקרם, ואילו הסעיפים שהוחלו עליהם (בשינויים המוחייבים) - סעיפים 9, 21, 22, 24, 26 למעט פסקאות אחדות ו- 27 - עונינים הוא בדרכי עונישה וטיפול.

הנה כי כן, בחירתו המפורשת של המחוקק הייתה להחיל את המוסגרת הנורמטיבית-עונשית (דרכי עונישה וטיפול) של חוק הנוער גם על נאים בגיןם שביצעו את העבירה בהיותם קטינים. מי שביצע עבירה כקטין לעולם ידון כקטין לעניין דרכי עונישה וטיפול כאמור, גם אם הועמד לדין כשהוא כבר בגין; זהה נקודת המוצא של החוק. ואכן, טמון בכך היגיון רב. השיקול בדבר קטינות בעת ביצוע העבירה הוא כבד משקל, כמוסבר לעיל, והוא רלוונטי בהיבטים שונים גם לנאים שכבר בגיןו".

ובהמשך:

"... יחד עם זאת, אין לשלול הבדלים מסוימים בין עונשתם של נאים בגיןם שביצעו את העבירה בהיותם קטינים לבין עונשתם של נאים קטינים, בהיבטים שונים, ושל ההצדקות השונות לעונשה שניתן לתרגם לשיקולים של ממש. המוסגרת הנורמטיבית-עונשית הכללית היא כאמור אותה מסגרת, אולם האיזון בין השיקולים השונים במקרה קונקרטי יכול להשתנות בין היתר כנגזרת של גיל הנאשם בעת גזירת הדין. אמנם כאמור, המחוקק בחר להחיל על נאים, בגין וקטין, שביצע עבירה בהיותו קטין, מסגרת

נורמטיבית-ענישתית אחת, שבמסגרתה לקטינות משקל משמעותי ולשיקולי השיקום מעמד של בכורה. אולם גילו של הנאשם בעת גזירת העונש - אם בגין הוא או קטן - הוא מרכיב בעל משקל שונה ממנו. פניה של הענישה, כאמור, אינם מופנים רק לאחר, שהרי אחת ממטרותיה החשובות היא הכוונת התנהוגותו של הפרט שסרח (ולעתים גם של הרבים) לעתיד לבוא. כמו כן, כנזכר כבר לעיל, גם בענישה של קטינים רשאי בית המשפט להתחשב בעקרונות הענישה הכלליים, תוך התאמתם לענישת הקטין, "ככל שסביר שראוי לתת להם משקל בנסיבות המקרה" (סעיף 40טו(ב) לחוק העונשין). מכל מקום, הבדלים בענישה כתוצאה מבגירותו של הנאשם שבייעו את העבירה בהיותו קטן, בשל ההצדקות השונות לענישה של קטינים שהוזכרו לעיל, לא צריכים להיות ממשמעותיים יתר על המידה, ואין הם צריכים להתקerb להבדלים הניכרים בענישה של קטינים לעומת ענישתם של בנירים".

לאחרונה דין בית המשפט העליון, במסגרת ע"פ 5725 פלוני נ' מדינת ישראל (4.8.2016), שוב בסוגיות שפיטתו של בגין שביצוע עבירה בהיותו קטן, ובפרט בשאלת על פי אילו קритריונים תבחן ההתיחסות אליו. באותו מקרה נדון עניינו של מערער בגין, אשר הורשע בבייעו עבירותimin מינ' באחותו בת ה-7, במשך תקופה של שנתיים, כשהיה נער בן 15. על המעשים שביצוע המערער בהיותו קטן, הוא נתן את הדין כשהוא בגין בן 42. במסגרת פסק הדין קבע בית המשפט את הדברים הבאים:

"הנה כי כן, גם כאשר מדובר בגין שמלאו לו 19 שנים, והוא נותן את הדיון על מעשים שביצוע בהיותו קטן - שיקולי השיקום והטיפולTopics מוקם, לעתים אף מרכז, בקביעת העונש (ראו גם: ע"פ 7416 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנובו] בפסקאות 13-14 (22.5.2016)).

בד בבד, גם לשיקולי הגםול וההרעה נודע מקום נכבד בגזרת הדיון - כך מורנו תיקון 113 לחוק העונשין, שגם חל כאמור על אותו בגין. השיקולים השונים מושכים לכאהורה לכיוונים מנוגדים, ומתבגר הדברים האיזון ביניהם קשה הוא - ופסק דיןו של בית המשפט המחווי מעיד על קיומו של צורך להציג על עקרון מנהה בין שיקולי הענישה השונים בעניינו של בגין שביצוע את העבירות בהיותו קטן.

דעתנו היא שככל יש למקם את נקודת האיזון בהתאם לגיל הנאשם בעת גזר הדיון (קטין, בגין-צעיר, בגין-בוגר). שיקולי השיקום ושיקולי הגםול ניצבים משנה עבריו של רצף אחד, מעין פס בע, וה坦ועה מצידו האחד של הפס לעבר צידו השני צריך שתיעשה בהתאם לגילו של מי שהוא קטן כשבייעו את העבירה, בעת שבה הוא עומד לדין: כאשר מדובר למי שהוא קטן גם בעת גזר הדיון - נקודת האיזון תימצא קרוב מאוד לказחה הרצף, סמוך בימי שהוא קטן קרטין גם בעת גזר הדיון. כבר נפסק שנקודות לשיקולי השיקום. כאשר מדובר בגין-צעיר בעת מתן גזר הדיון - כבר נפסק שנקודות האיזון Tânעו מעט על גבי הפס אל עבר שיקולי הגםול, אך עדין תיוותר סמוכה לשיקולי השיקום. ואשר מדובר באדם בן 42 בעת עונשתו, כבעונשו, מן הרואוי למקם את נקודת האיזון קרוב יותר לשיקולי הגםול מאשר לשיקולי השיקום. שהרי כפי שכבר צוין, ההנחה שביסודו חוק הנורער היא שככל שמדובר באדם צער יותר, כך רבים הסיכומים להחזירו למוטב ועל כן שומה עליינו כחברה לרוץ את מאמינו במטרת להביא לשיקומו.

מטבע הדברים, ערכו של שיקול זה פחות כאשר עסוקין בני שבעת גזר הדין הוא זה מכבר אדם בוגר. ובה בעת ייאמר, כי היבטים אחרים של שיקולי שיקום ממשיכים להתקיים, כפי שיפורט בהמשך, גם אם ידם אינה על העילונה.

12. חשוב עוד להבהיר כי בבוא בית המשפט לגוזר את דינו של בגיר-בוגר בגין מעשים שביצעו בהיותו קטן, נודעת משמעות רבה לעובdet היותו קטן בעת ביצוע העבירה - דווקא בהיבט של שיקולי הגמול. לפי סעיף 4ב לחוק העונשין (המצוטט לעיל) נדרש קיומו של יחס הולם בין העונש לchedulers העבירה, נסיבות העבירה ומידת אשמו של המערער. ואשר מדובר למי שביצע את העבירה בהיותו קטן - נהוג להגיד ליחס למשמעו של מוסרי ומידת אשם פחותים ביחס לבגיר שביצע מעשים דומים ...

עם הקטינות בעת ביצוע העבירה היא שמהווה שיקול משמעותי בעונשה - וכך שמדובר בגיל צעיר יותר כך נהוג להגיד לנאמש מידת אשם פחותה, ולהיפך ...".

.37 בע"פ 5725 שהוזכר לעיל, סברו שופטי בית המשפט המחויז שגדרו את דין של המערער (בדעת רוב), כי אין מקום לקבוע מתחם עונש הולם, בשל השינוי הרב שהחלף מאז ביצוע העבירה ועד העמדתו לדין של הנאשם. בית המשפט העליון קבע כי ראוי היה לקבוע מתחם. עם זאת, "היותו של המערער קטן בעת ביצוע העבירות מחייב לקבוע מתחם עונשה נמוך באופן משמעותי ביחס למתחם שהוא נקבע עבור מי שביצע את אותן עבירות כשהוא בגיר - וזאת משמעותית ביחס להונאה נקבעה נקודות מחייבת לקבוע מתחם עונשה נמוך בעת ביצוע עבירה משפיעה על "יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עונה, את הפסול שבמעשה או את משמעות מעשהו" - ועל פי סעיף 4ט(6) לחוק מדובר במקרה בנסיבות הקשורה בביצוע העבירה, ועל כן יש לה השפעה ממשית על קביעת העונש".

מן הכלל אל הפרט

.38. הנאשם שבפנינו נדון בבית משפט שאינו בית משפט לנער, לפי סעיף 5א(ב) לחוק הנוגע, שכן כתב האישום בעונינו הוגש מספר ימים לאחר שמלאו לו 19 שנים, אולם על עונשתו חלה תקן מהוראות חוק הנוגע, העוסקות בדרכי טיפול ושיקום ועקרונות עונשתם של קטינים, שיש להבאים בחשבון בעת קביעת עונשו, באיזון הראוי וההתאמה.

.39. כאמור, בעקבות הודהתו של הנאשם, במიוחס לו בכתב האישום המתוקן, קבענו כי ביצע את העבירה. באת כוח הנאשם לא טענה נגד הרשעה, (ראה פרוטוקול הדיון מיום 11.6.17 והטייעונים לעונש). בשים לב כאמור, ולחומרת העבירה והמלצות התסקיר, אנו סבורים כי יש מקום להרשיע את הנאשם, בעבירה שביצע.

.40. כמוبورט לעיל, בהתאם להלכות בית המשפט העליון, יש לבחון את עונשתו של הנאשם, על פי עקרונות פרק הבנייה שיקול הדעת בעונשה, תוך מתן משקל ממשי בקביעת המתחם לקטינותו של הנאשם בעת ביצוע העבירה.

.41 העבירה שביצע הנאשם, לפי הودאותו, הינה חמורה. קיום ייחסי מין עם קטינה שגילה נופל מ- 14 שנים נאסר לחלוטין ולא סיג. בעילת קטינה, שזה גילה, כמוו כאינו, ולהסכמה, אף אם ניתנה (וכאן, לא ניתנה הסכמה שכזו) אין כל נפקות. החומרה שביצוע העבירה, נעוצה ברצון להגן על קטינים מפני מי שմבקש לנצל את תמיומותם. התנהגותו של הנאשם מגלה פסול מוסרי אותו יש לגנות.

.42 מלבד הפסול המוסרי שבמעשיו של הנאשם, את חומרתם ניתן להגיד גם מן הנזק שהותיר הנאשם בנפשה של המתלוננת. כפי האמור בתסוקיר נפגעת העבירה, מעשיו של הנאשם חדרו לimenti נפשה של המתלוננת והותירו בה צלקות לטוויה הארוך, שאין לדעת אם יgilido. תסוקיר נפגעת העבירה המקייף שנערך, מתאר את החוויה הנפשית הקשה שעבירה המתלוננת והמציקים הפסיכולוגיים והתפקודים שנגרמו לה, וזאת על רקע קיום ייחסי המין בגילה הצער, ולא שהתעצבה רגשית וبشלה לכך.

.43 כתב האישום המתוקן מתאר אירוע שאינו מתאפיין באליםות או בהפעלת כוח מצדו של הנאשם. בנסיבות רגילות, העובדה כי המתלוננת לא גילתה סימני התנגדות אין בה כדי להטוט את הקף לטבותה הנאשם, שכן מצופה ממנו להבין כי האפשרות של קיום ייחסים מינאים עם מי שטרם מלאו לה 13 אינה פתוחה בפנוי. דברים לעניין זה נקבעו בע"פ 5500/10 פלוני נ' מדינת ישראל (3.8.2011):

"**באופן כללי, ביחס לעבירות ה"אונס הסטטוטורי" דומני כי מוצדקת ענישה מחמירה אף באותו מקרים בהן נגלית לפני בית המשפט תמורה של הסכמה לכואורית של נפגע העבירה למעשה העבירה. לא לחינם קבע המחוקק את עבירת ה"אונס הסטטוטורי", בה אין חשיבות לקיומה של הסכמה מצד הקטין, לצדן של עבירות האינוס טומנת בחובה חומרה יתרה, אף כאשר היא מבוצעת בהסכם לכואורית של הקטין".**

.44 אין מחלוקת כי העבירה שביצע הנאשם חמורה היא ופוגעת בראש ובראשונה **בערכיהם החברתיים המוגנים**, הנוגעים להגנה של שלמות גופם ושלומם של קטינים חסרי ישע. עם זאת, דומה כי בנסיבות המיעילות של המקלה שבפנינו, רמת הפגיעה בערכים אלה הינה במדרג הנמוך ביותר, וזאת מן הטעמים שייפורטו בהמשך.

.45 **באשר לנسبות הקשורות ביצוע העבירה**, ניתן למנות, את הנזק הנפשי הכבד שגרם הנאשם במשעו למטלוננת, בהיותה קטינה בת 13, אשר הותירו את נפשה פצועה וחובלה, גם שלא נגרמו פגיעות בגופה.

בקשר זה ניתן להפנות לתסקיר נפגעת העבירה - אשר לא אפרט את תוכנו, מסיבות מובנות, רק אכן כי לפי התסוקיר המתלוננת בתחוותיה חוותה אונס ברוטלי ומשפיל על ידי הנאשם, בטרם מלאו לה ארבע עשרה שנים, ובטרם הגיעו לשלב הבשלות המינית. הדבר חייב בתהילך התפתחותה התקינה ושינה את כל מהלך חייה בצורה דрамטית וכואבת, באופן שהשליך על תפוקודה בכל המישורים. המתלוננת נצירה בלביה את דבר הפגיעה מתוך חשש שחשיפת הפגיעה תגרום להוריה לכאב נפשי عمוק ומתווך רצון לגונן עליהם. היא הרגישה אשמה ובושה על כי נקלעה לסייעותה כה קשה ופגענית מאחר ולכואורה שיתפה פעולה עם חיזוריו של הנאשם.

התסניר מפרט בהרחבה את ההשלכה של העבירה על מצבה הנפשי המתלוננת, שלא מאפשר לה עדין להירעם לתהילך טיפולית והتسمינים המאפיינים את התנהגותה כיום, בהתמודדותה עם הקשיים שהיא חווה.

המתלוננת היא ביום נערה כבת 17, האירוע שינה את חייה והותיר אותו במשורדים שונים. הוא מהוות טראומה קשה למתלוננת ולשפחתה. נקודות האור שצינו בתסניר, הין, בין היתר, התਮיכה לה זוכה המתלוננת מצד הוריה ומשפחתה והмотיבציה שלה לשיקם את חייה.

כתב האישום אינו מתאר תכונן מוקדם שקדם לביצוע העבירה, ביצועה גם אינו מתאפיין באליםות, כוח או איום. בשל מסויים, לאחר שהנאשם החל לגעת במתלוננת והכנס ידו אל מתחת לחולצתה, היא ניסתה להזיז את ידו והוא חדל מעשינו.

הנאשם לא הפעיל כוח ולא איים על המתלוננת, יחד עם זאת, יש לראות בחומרה רבה את העובדה כי הנאשם קיים יחס מיון עם המתלוננת, בפגש הראשן ביניהם, זמן קצר לאחר שנפגשו, תוך ניצול גילה הצער מאד מבלי שנותן דעתו לרגשותיה ולחוסר בשלווה.

מנגד, יש לזכור, כי פער הגילאים בין הנאשם לבין המתלוננת היה קטן יחסית, יש ליתן משקלמשמעותי גם לקבוע בסעיף 40(ט) - "יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשה או את משמעותו מעשהו, לרבות בשל גילו", וזאת בפרט נוכח גילו של הנאשם בעת ביצוע העבירה.

46. כפי שניתן ללמוד מתשקורי שירות המבחן וחווות הדעת של המרכז להערכת מסוכנות מינית, הנאשם שב והדגיש כי לא הבין באותה עת את השלכות מעשיו ואת הפסול בהםם ובחוויתו לא מדובר היה ביחסים שנכפו על המתלוננת. עמדת הנאשם מגלת כי היה חסר בשלות וניסיון ולמידת ההכרה וההבנה שלו רקטיין, יש לתת משקל ממשי בקביעת המתחם. יפים לעניין זה דבריה של כב' השופטת ע' ארבל בע"פ 6393/07 פלוני נ' מדינת ישראל (25.9.2007):

"... **קיימת הכרה בכך שכاصر מדובר בנאים קטנים, לא אחת אין הכרתם ותודעתם מפותחת ובשלה באופן שעשי היה לתרום במידה ניכרת למעורבותם במעשה העבירה, שאת משמעותו ותוצאותיו יתכן שלא הפנים במלואם.**"

47. **באשר לפסקה הנהגת,** הצדדים התקשו להפנות אותנו לפסיקה העוסקת במקרים דומים. הגנה הפניטה, עם זאת, לפסקי דין, העוסקים לumedata בקרים בהם הנسبות היו חמורות יותר, וזאת על מנת ללמד על כך שرفע ענישה בנסיבות שבפנינו, צריך להיות נמור מרף הענישה אליו טענה המשימה. להמחשה, בין היתר, הפניטה באת כוח הנאשם לפסק הדין שניתן בע"פ 8690/15 מדינת ישראל נ' פלוני (19.5.2016), שבוណון ערעור על אי הרשות של קטן שהיה בן 16 שנים בעת שביצע מעשה סדום בקטין בן 5. הערעור נדחה ונותרה על כנה החלטת בית המשפט המחייב לבקר את הליכי השיקום

על פני הרשעה וגזרת דיןו של הנאשם.

48. עיינתי בפסקה שהוגשה כמו גם בפסק דין אחרים. לאחר שכלל כל האמור לעיל, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם את העבירה שביצע הנאשם, בנסיבותיה, נע בין 6 חודשים מאסר בפועל ל- 30 חודשים, וזאת בפרט נוכח השיקול הנוגע לקטינותו של הנאשם ומידת ההכרה שהייתה לו באשר לפגמו שבמעשו.

בהתייחס לעונשה המינימאלית, אליה פנתה המאשימה, הרי שעונש זה (4 שנים בענינו), יכול להתבטא גם במאסר מותנה ועל כל פנים, במקרה דן, מסכימה גם המאשימה כי קיימות נסיבות מיוחדות המצדיקה הקלה וسطיה מן העונש המינימלי.

העונש הראו לנאשם:

49. בכלל, קביעת עונשו של הנאשם תיעשה בתוך המתחם, אלא אם כן ישנן נסיבות הצדיקות סטיה ממנה.

50. את העונש הראו לנאשם יש לקבוע על פי הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות. בין הנסיבות הללו, יש למונות את נסיבות חייו של הנאשם, כפי שהוא מובאות בתסקיר ובטיועינה של באת כוח הנאשם. מדובר בבחור צעיר, בן 20, המנהל אורח חיים נורטטיבי ומתמודד עם מציאות כלכלית לא פשוטה. הנאשם סיים 12 שנות לימוד, במקביל סייע לפרנסת המשפחה מאז היוותו בן 15, ואף במהלך שירותו הצבאי. שירותו הצבאי נגידע, והוא שוחרר על רקע אי התאמת, בעקבות הגשת כתב האישום בתיק דן. לאחר מעצרו, ומزاد שתנאי מעצר הבית שלו אפשרו זאת, הוא עובד קטביה.

51. העבירה נשוא כתוב האישום בוצעה לפני כ-5 שנים, כשהנאשם היה בן 15.5 לערך.

בפנישיות המבחן נטל הנאשם אחראיות למעשיו והסביר כי ייחס המין לא בוצעו תוך שימוש בכוח, ובחווייתו הם לא בוצעו במודע. לדבריו, כוím הוא מבין כי התנהגות המינית המתוארת אינה מותאמת לגילו אז ולגילו של המתלווננט, אך אז היה צעיר ולא חשב על השלכות מעשיו. שירות המבחן התרשם כי העבירה בוצעה על ידי הנאשם על רקע גילו הצעיר, חסור ידע באשר להתנהגות מינית מותאמת ושיקול דעת לקוי.

52. שירות המבחן העירין, כבר בתסקיר הראשון שהוגש לנו, כי רמת הסיכון הנש��פתמן הנאשם הינה נמוכה. הערכה הייתה כי הנאשם מגלה ביום מודעות רבה יותר לביעיותם שבמעשיהם המינניים, כאשר ההליך הפלילי וחשיפתו בפני משפטו, המחייבו לו את השלכות התנהגותו על חייו. התרשומות שירות המבחן הינה כי הנאשם נעדր מאפיינים עבריניים מושרים באישיותו וכן נעדר סטיה מינית. על מנת לשקלול שילובו של הנאשם בהליך טיפול, ביקש שירות המבחן כי תתקבל הערכת מסוכנות מינית לגביו.

.53. על פי חוות דעת המרכז הארצי להערכת מסוכנות מינית, רמת המסוכנות המינית הנש��פת מן הנאשם הינה נמוכה. גם בפני מעריכת המסוכנות, שיתף הנאשם בכך שלא חווה את האירוע כאירוע בכפיה וכי העיריך אז שהמתלוננת מסכימה ומשתפת פעולה עם מעשיו. הוא שב ואמר כי בהיותו בן 15 לא ידע כי קיים פסול בקיום יחסי מין עם מישיה שצעירה ממנו בשנתיים, ولو היה יודע זאת היה נמנע מכך. הנאשם שלל נזקקות טיפולית, אך הבע נכוונות להשתלב בטיפול במידה וימצא הדבר דרוש. בסיכון צינה מעריכת המסוכנות כי לפי התרשומותה מדובר בנאשם השואף לקיים אורח חיים נורמלי ותקין וניכר כי הסיק מסכנות מביצוע העבירה בגיןו לקשרו עם נשים.

.54. לאחר שהונחה בפני שירות המבחן חוות הדעת של המרכז להערכת מסוכנות מינית, שב שירות המבחן בוחן את האפשרות לשלב את הנאשם בהליך טיפול. בסופו של דבר, הנאשם שלל נזקקות טיפולית, בטענה כי מאז ביצוע העבירה חלפו חמישה שנים, במהלךן סיים לימודיו, התגיים לצה"ל ומוצי בקשר זוגי ממשן. הנאשם טען בפני קצין המבחן, כי להרגשותו הוא שולט ביום בדחפיו ומרגש שילובו בטיפול עשוי להוביל לרגרסיה במצבו, לפגוע בביטחון העצמי ולפגוע בתהילך השיקום שעשה מאז החל ההליך הפלילי נגדו.

שירות המבחן שכלל, מחד, את חומרת העבירה והעובדה כי הנאשם שלל כל נזקקות טיפולית, ומהידר - ההערכתה היא כי מדובר באדם צעיר, חיוביabisodo, ללא עבר פלילי, אשר העבריות נשוא כתוב האישום בוצעו לפני כחמש שנים, בהיותו בן 15.5, כמו גם התרשומות קצין המבחן כי הנאשם למד לפחות מטעם ההליך הפלילי בעניינו, בשל כל אלה לא בא שירות המבחן בהמלצת טיפולית, אך המליץ כי אם יוכל להטיל על הנאשם ענישה בדמות מאסר בפועל, תישקל האפשרות להמירו בעבודות שירות, זאת לצד הטלת עונש מוותנה ופיצוי. להערכת שירות המבחן, שליהטו של הנאשם לריצוי עונש מאסר אחורי סורג וברית, עלולה להביא לרגרסיה במצבו הנפשי, ולהשוף אותו לפגיעה מצד אסירים חזקים ממנו.

.55. כפי שניתן ללמידה מتسקירי המבחן וחוויות דעת המרכז להערכת מסוכנות מינית בעניינו של הנאשם, מדובר בצעיר נורטיפטי, שאינו בעל דפוסי התנהלות עברייניים. עברו פלילי של הנאשם נקי ומאזור ביצוע העבירה דן לא הסתבר עם החוק. שירות המבחן העיריך כי הסיכוי להישנותה של התנהלות פלילתית הוא נמוך. אף מעריכת המסוכנות המינית מצאה את הנאשם כמו שמנהל אורח חיים נורטיפטי ושואף להמשיך כך בעתיד. היא העrica את מסוכנותו המינית כנמוכה.

.56. אכן, שירות המבחן לא בא בהמלצת טיפולית בגין לנאים, הוא גם לא עבר הליך טיפול "יעודי". עם זאת, שירות המבחן ומעריכת המסוכנות לא שקו את הדבר לחובתו. העדר המלצה טיפולית נומק, בין היתר, בכך שחלפו קרוב לחמש שנים מאז ביצוע העבירה, בתקופה זו, בה מתגבשת זהותו של אדם, בתווך כך זהותו המינית (כמפורט בחוות הדעת של מעריכת המסוכנות), לא ביצע עבירות נוספות והוא מנוהל אורח חיים תקין. כיום גם בין הנאשם לבין התנהלו לא תامة את גילה של המתלוננת והסבה לה נזק. לפיכך, גם ללא הליך טיפול "יעודי", באופןו צער המצוי בתהילך שיקום, אשר בכוחות עצמו, מנהל אורח חיים תקין מזה מספר שנים והסתכו כי יסתבר בעבירות דומות או אחרות הוא קטן.

.57. לצד האמור, יש לזכור כי לעונשו של הנאשם בהליך זה עלולה להיות השלכה על עתידו ועל המשך תהליכי השיקום שהוא עובר. ההשלכה של עונשה הכלולת מאסר בפועל פורטה בתסוקיר שירות המבחן, אשר המליץ, כאמור, כי ככל שיוחלט על הטלת מאסר בפועל, יהיה זה לרצוי בדרך של עבודות שירות.

.58. עוד יש לזכור לזכות הנאשם את הodiumו בשלב מוקדם של ההליכים, שחשכה את העדת המתלווננת, נטילת האחוריות והחריטה על המעשה. הנאשם שהוא מספר ימים במעצר ממש ולאחר מכן בתנאים מגבלים. הוא מן התסוקיר והן מהערכת המסוכנות עולה כי הגורמים שבדקו את הנאשם סברו כי בעצם קיום ההליכים הפלילי נגדו, תקופת המעצר ומעצר הבית, היה משומם גורם מרתייע, אשר הביא את הנאשם להסקת מסקנות והבנה טוביה יותר למשמעות מעשיו.

.59. גזירת הדין לעולם אינה קלה, ובענינם של קטענים קשה היא במיוחד. הנאשם ביצע עבירה חמורה, ופגע בנערה צעירה (שהייתה באותו עת קטינה כבת 13 בלבד). גם אם נקבל את העורות בא כוח הנאשם, אשר קיבלת על אופן עריכת תסוקיר נפגעת העבירה, הרי אין ספק כי מידת הפגיעה במלווננת, כתוצאה מן האירוע שחווותה, היא קשה, עד כי חלפו שנים עד שאזרה עוד לספר עליהם ולהתلون. על כך ראוי הנאשם לעונש כבד. יחד עם זאת, בשל גילו הצעיר של הנאשם בעת ביצוע המעשים, וגילו בעת מתן גזר הדין, נקודת האיזון נוטה עדין יותר לעבר שיקולי השיקום של הנאשם.

.60. סיכוי השיקום של הנאשם הינם טובים. לעומת זאת, שילוחתו של הנאשם למאסר אחורי סוג ובריח עלולה לסקל את אמיתי השיקום שלו ולהביא לרגרסיה במצבו, כפי שהעריך שירות המבחן.

כל אלה מצדיקים גזירת דיןו של הנאשם מצד הנמק ביותר של מתחם העונש ההולם.

.61. בנסיבות אלה, לו תשמע עמדתי, נרשיע את הנאשם בעבירה שביצע ונגזר עליו את העונשים כדלקמן:

א. 6 חודשים מאסר בפועל, שירצוז בדרך של עבודות שירות, בהתאם לחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות..

ב. 6 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים וה坦אי הוא שלא יעבור במשך תקופה זו עבירות בגין מסוג עון.

ג. 12 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים וה坦אי הוא שלא יעבור במשך תקופה זו עבירות בגין מסוג פשע.

ד. פיצוי למלווננת בסף 15,000 ₪.

אסתר הלמן, שופטת
ס. נשיית
[אב"ד]

השופטת יפעת שטרית;

מסכימה.

יפעת שטרית, שופטת

השופט סאאב דבורי;

מסכימים.

סאאב דבורי, שופט

הוחלט איפוא, מה אחד, כאמור בפסק דין של סגנית הנשיא, השופטת אסתר הלמן.

על פי בקשה הנאשם יקוזז סכום של 1,500 ₪ שהופקד על ידו מתוך סכום הפיזוי ווועבר למטלוננת.
יתרת הסכום תשולם ב-10 תשלומים חודשיים שווים ורכזופים החל מיום 1.1.18 ובכל 1 לחודש של אחרים.
אי פירעון אחד התשלומים במועד, יעמיד את מלאה הסכום לפירעון מיידי.

אנו מזהירים את הנאשם, כי עליו למלא אחר הוראות הממונה, וכי תנאי ההעסקה הינם קפדיים וכל חריגה מכללים
אלו עלולה להביא להפסקת עבודות השירות.

הממונה יודיע עם התיצבותו של הנאשם לריצוי העבודות.
עמוד 16

כל תנאי השחרור של הנאשם יבוטלו.

ואם הופקדו ערביות, הן תוחזרנה לנאשם בכפוף לכל מגבלה על פי כל דין, עם התיאצבותו לרכיביו העונש.

המציאות תמציא העתק גזר הדין למומנה על עבודות השירות.

הודעה זכות ערעור תוך 45 ימים מיום.

ניתן והודיע היום כ"ב تمוז תשע"ז, 16/07/2017 במעמד הנוכחים.

אסתר הלמן, שופטת
ס. נשיית
סאאב דבור, שופט
יפעת שיטרית, שופטת
[אב"ד]